Здравейте, д-р Врабчев! Ще започна писмото си с клишето, че сексът решава всички проблеми. Защо обаче при мен не е така? Като се скараме със съпруга ми, на мен ми минава бързо, но на него не. Твърди, че като е ядосан, не можел даже да ме гледа. А аз се опитвам да го прелъстя, дори да се извиня и без да съм виновна, като го прегръщам нощем нежно и страстно. Е, не става и не става. Чувствам се ужасно, когато ме отблъсне. Според вас вярно ли е, че чрез секса се забравят скандалите, или аз нещо не правя като хората?
Младенка

Това в писмото Ви за секса е вярно и не е вярно. Някога нашия народ бе казал: „Общия юрган решава всички проблеми!". И така

Кое е вярно и кое не е вярно? Нещата са няколко на брой, но не ще се разпростирам на дълго и нашироко, за да бъда много по-лесно разбран. Ето, че точно сега казах най-важната дума. И тя звучи така: разбиране. Аз само бих допълнил взаимното разбиране.

И това е много важно условие за да сработи секса и за да реши проблемите. Но да

караме по ред. Първо: защо възникват проблемите в една семейна двойка. Много просто – ние сме различни. Най-напред се раждаме различни. И се раждаме с предопределени физически качества. И се раждаме също така и с предопределени характерови особености. Пак различни. В детските ни години ни възпитават. Растем в различни семейства и там си изработваме различни модели за нашия бъдещ полов и семеен живот. Детето попива с очите си всичко, което вижда в родителите си. И иска, не иска после, като полово зрял мъж или жена повтаря този модел и някак си подсъзнателно иска да го наложи и в своя семеен живот. Даже и не съвсем подсъзнателно, понякога и съвсем съзнателно. И това са вкусове, предпочитания и какво ли още не. А особено когато младите живеят под един покрив с родителите на някой от тях. Тогава Господ да им на помощ. Затова моят баща, светла му памет, казваше: сине в една кухня две тенджери не бива! И беше много прав. Старите считат, че всичко знаят. Знаят и затова дават акъл на младите и то непрекъснато и без да са ги питали. Да знаят, но това се отнася за тях самите. Само за тях самите. Защото те, младите живеят своя живот, който много, ама много по-различен от техния. И се бъркат дето хич не им е работа. И само вкисват манджата. Но да се върнем при тях двамата - млади съпрузи. Къде бъркат? Най-вече в това как гледат един на друг. Защо?
Ще се обърна в пряка реч: Деца, днес, а и за в бъдеще, животът ни ще става все по-забързан. И не само това ще бъде още по-труден и още повече ще ни прави отчуждени един от друг. Много ще ни липсва пряката човешка комуникация. И най-важното в нея – човешкият ни разговор. Но разговор, проведен ей така – буза до буза, бедро до бедро и най вече очи в очи. По човешки. Този взаимен разговор сега много Ви е необходим. Защото само чрез него ще се предпазим онова грозно, ама много грозно нещо наречено превъзходство. Аз, като мъж над тебе като жена. Или ти като жена над мене, като твой съпруг. Сиреч носим в душите си нещо което се казва по простому „надцакване", превъзходство и командване на другия. И в резултат започват кандърмите. И отстояването на една тъпа и пагубна позиция – ти не си прав, а само аз.

А някога народът ни не е казвал искаш ли да се омъжиш за мен или искаш ли да се ожениш за мен. Казвал мъдро следното: "Искаш ли ЗАЕДНО ДА СИ НАПАРВИМ НАШИЯ ОБЩ ДОМ"! Ама това не се е отнасяло за къщата, нивите, колата с воловете. А мястото, където аз и ти сме партньори, като един мъж и една жена. Партньори и в леглото и в живота. И ето идва на дневен ред разбирането и пак повтарям взаимното разбиране. Аз, като мъж те разбирам теб, като жена. И ти, като жена ме разбираш мен, като мъж. Това е много важно. Защото сме много различни, като мъж и жена. По различен начин чувстваме, по различен начин се радваме, по различен начин се ядосваме и най-важното по различен начин възприемаме света около нас и вътре в нас. И затова понякога вкусовете и предпочитанията за най-различни и понякога съвсем за банални неща се отнасяме различно. А и още – по различен начин осмисляме, разсъждаваме и по различен начин даже страдаме.

Само няколко малки примерчета. Ако едно малко момченце и едно малко момиченце при

игра паднат и си ударят коленцата и двете след това плачат. Майките и на двете ги утешават. Момиченцето започва след това да се смее. Момченцето обаче ще надуе още повече плача си. Ако аз държа в ръката си една химикалка и една жена му попита какъв цвят е химикалката отвънка. Ще каже – син. Но жената ще ме поправи и то с право – не е син, а турскосиньо. Сиреч Вие жените виждате подробностите, а ние мъжете цялото. Още благодарение на женската Ви природа, когато сте ядосана може да крещите, да плачете и да хвърляте чини и така нататък. За мъжете това не е прието. Мине малко време и забравяте за станалото. Минава ви. А мъжете таят. Сиреч държи им влага за дълго. И най-важното: жени, помнете, че мъжете нямат цикъл. Няма какво да ги накара да им олекне. И затова те разчитат само на вас. Да им кажете някоя мила дума и да ги похвалите малко. Само тогава мъжете забравят за всичко лошо. Иначе, както казах вече – таят. И в краен резултат – тръгват за риба, мачове или за малко с приятел на чашка. Щото им таи. И няма кой да ги разбере. Иначе казано – милион пъти съм го повтарял. Ние мъжете никога не порастваме в конкретния смисъл на тази дума, а за цял живот си оставаме малки момчета. Това го казвам не да оправдавам мъжкия пол, който ужким бил силен. Не! А за да разберете вие жените, като как точно би следвало да се отнасяте и общувате с мъжа до вас.

Защото през деня, ако сте го ядосала, трудно през нощта да можете да го съблазните. А защо да не разговаряме и да се разбираме взаимно. От това по-хубаво няма. Защото по-страшно от самотата няма. А как да се разбираме? Ами да се чуем всеки другия и да не се отричаме взаимно. А да намерим общото между нас за решаване на проблема. Щом сме заедно, заедно ще го решим и ще го преодолеем. Помните ли пак българската поговорка „Сговорна дружина планина повдига.". Е, не е нужно чак планина, ама може довечера късно все пак да си дарим малко нежност топлина и обич. Да си дарим. Аз на това му викам не секс, а любене. Защото като съм бил любен или любена, утре ще ми хубаво, а не криво. И през целия ден усмивката не ще слиза от лицето ми. И през целия ден ще мечтая за нашето любене. И така – в живота ми всичко ще бъде много, много леко, защото зная, че ти си до мен. И не съм сам. И те обичам, както и ти мен. А от това по-хубаво щастие няма! Нали? Помнете, усмивката към любимия човек е най-важното и за деня и за нощта!

И пак за деня и за нощта - любовен стих, сътворен от поетесата Дочка Банева, светла й памет:

„НА СЪПРУГА МИ

Намерих те сред много дъждове,

Самотен, в капчици събирана,

Заля ме бистра, ручейна вода

Усетих –цялата примирам.

От всяка капка със вълшебство

Рисувах водопади от мечти,

Нагоре се катерих, все нагоре

Над мене твойта песен да трепти.

Сънувах те с очите на дете,

За глътка чаках аз на водопада,

Да ме окъпе или помете-

За любовта си струва да изстрадам.

Намерих те сред много дъждове

И те събирам в шепи прималяла ..."

Та какво е любовта между съпрузите? Само една едничка дума стига. Вода!

Водата с нейната любовна магия. Тя остава за цял живот, когато съумеем да я задържим в шепите си. Аз като твой мъж. Ти като моя жена. Какво повече?!